

SYSTEM ZARZĄDZANIA PROJEKTAMI HERMES

Materiał został przygotowany w ramach projektu "Ministerstwa Uczące Sie".
Projekt jest współfinansowany przez Unię Europejską, ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

1 Opis praktyki

Stworzona na potrzeby zarządzania projektami publicznymi metoda HERMES funkcjonuje w Szwajcarii od połowy lat 70. przechodząc gruntowne zmiany w połowie lat 80 i 90. Początkowo stosowana była wyłącznie w zarządzaniu projektami w obszarze technologii komunikacyjnych i informacyjnych. W tego typu projektach realizowanych przez jednostki administracji publicznej metoda HERMES jest obowiązkowa. Szeroko, choć nie jest to nieobligatoryjne, stosują ją dla swoich celów organizacje sektora prywatnego. Dokonuje się także ewolucyjny proces upowszechnienia jej na pozostałe obszary zarządzania projektami finansowanymi ze źródeł publicznych, co wydaje się być istotne dla polskich beneficjentów korzystających ze środków tzw. Funduszu Szwajcarskiego. Metodę traktuje się jako zestaw wytycznych dla liderów projektu lub osób uczestniczących w zarządzaniu projektem. Projekty wdrażane za pomocą metody HERMES realizują jednostki administracyjne wszystkich szczebli terytorialnej organizacji państwa. HERMES proponuje zestaw procedur zorientowanych na rezultaty i cele. Zwraca przy tym uwagę na interesy zarówno zlecających jak i wykonujących projekt, kreując tym samym warunki sprzyjające udanej koordynacji wszystkich interesariuszy przedsięwzięcia. Za pomocą metody dokonywana jest strukturyzacja wykonania projektu poprzez wyspecyfikowanie rezultatów i faz projektu, z których wynikają działania i przypisana im odpowiedzialność. Stosowanie metody zwiększa transparentność przedsięwzięcia – ułatwia monitorowanie postępów oraz jego szybką i skuteczną modyfikację, jeśli zajdzie taka potrzeba. Metoda HERMES dokonuje typologii oraz kategoryzacji realizowanych projektów. Projekty dzielą się ze względu na typ rezultatu, rezultaty śródkresowe, procedury generujące dane rezultaty a także ze względu na rodzaj beneficjentów. Kategoryzacja projektów umożliwi dopasowania jego rozmiarów do istotności celów, przypisując im kategorię A, B lub C, ze względu na ważność przedsięwzięcia, rozmiar i ryzyko wdrożenia. Szczegółowe opisanie założeń i modelu HERMES znajduje się na stronie internetowej poświęconej metodzie oraz kilku broszurach informacyjnych.

2 Powiązanie praktyki z MUS (mechanizmem uczenia się)

Praktyka dotyczy pola Procedury i Zwyczaje.

Praktyka wpływa na Impulsy poprzez uczestnictwo w szkoleniach. Dotyczy także Adaptacji operacyjnej oraz Wiedzy operacyjnej o procedurach, narzędziach i sposobach działania.

3 Poziom organizacyjny, na którym wdrażana jest praktyka

Zarządzanie projektami metodą HERMES ma raczej charakter systemowy i jako takie nie może być wdrożone na poziomie departamentu. Zapoznanie z metodą HERMES może mieć charakter czysto informacyjny poprzez skonfrontowanie jej z tym, co w danym departamencie traktowane jest jako narzędzie zarządzania projektami publicznymi.

4 Zalety i ograniczenia praktyki

Walor informacyjny o stosowaniu danej praktyki jest moim zdaniem dość istotny. Praktyka może być wdrożona na poziomie departamentu (np. w departamencie SI) a informacja o niej upowszechniona na

Cytując ten materiał prosimy podawać następujące źródło: Chrabąszcz R. (2012) "Doświadczenia administracji szwajcarskiej" w: Mazur S., Płoszaj A. (red.) *Wspieranie mechanizmu uczenia się w organizacjach publicznych. Doświadczenia międzynarodowe*, Warszawa: Scholar

poziomie ministerialnym. Istnieje jednak zagrożenie, że potraktowana zostanie jako kolejna międzynarodowa ciekawostka.

Źródła

Wywiady MUS - Berno 2012

Załączniki

brak